

anbragte børn med henblik på løsning af de problemer, der er årsag til anbringelsen.

Jeg må sige, at i forhold til det udkast til lovforslag, der forelå på tidspunktet for forespørgselsdebatten, så ser jeg kun svagt, meget svagt, vedtagelsen indarbejdet i det nu fremsatte lovforslag.

Med hensyn til den del af vedtagelsen fra forespørgsel nr. F 10, der vedrørte den forebyggende indsats over for potentielt truede børn og deres forældre, så foreslås der indberetningspligt for gravide og tværfaglige team. Disse forslag er da også gode. Bestemmelsen om de tværfaglige team er i bemærkningerne formuleret sådan, at det handler om sagsbehandling. Der står ikke noget om opsøgende indsats.

Her mener jeg, man kan gøre meget mere, sådan som man f.eks. gør i Thisted, hvor man allerede følger gravide, hvor man er bekymret for, om de senere kan klare deres børn. Det vil give et langt bedre grundlag for forebyggelse og opdagelse af omsorgssvigt, end man har i dag.

Vedrørende beslutningen fra forespørgsel nr. F 10 om at støtte pædagoger i deres underretningspligt savner vi fra Kristeligt Folkepartis side også bedre regler for, hvordan den eksisterende underretningspligt for pædagoger og andet frontpersonale skal fungere, og vi mangler en kontaktperson.

Det er positivt, at det præciseres i bemærkningerne, at både bedsteforældre, onkler og tanter kan inddrages i sagsbehandlingen. Som det har været indtil nu, har det jo netop været sådan, at de nærmest aldrig blev hørt og måske først blev informeret måneder efter, at en fjernelse havde fundet sted, og det kan man ikke være bekendt. Bedsteforældre, onkler og tanter er en fantastisk ressource, som man skal trække langt mere på, også vedrørende anbringelsessted, og vi mener, at det må tydeliggøres mere og eventuelt skrives ind i selve lovtæksten.

Endelig stemte 102 medlemmer her i Tinget for at sikre en bedre hjælp til forældre med anbragte børn med henblik på løsning af årsagerne til anbringelsen, men dette kan jeg slet ikke se er medtaget i det færdige lovforslag. Hvis indsatsen for disse familier skal nytte noget, hvis den sociale arv skal brydes, så må vi altså gøre noget for at hjælpe forældrene til at få styr på deres liv, ellers fortsætter problemet bare i generation efter generation.

Vi vil fra Kristeligt Folkepartis side under udvalgsbehandlingen arbejde for nogle æn-

dringsforslag, der kan rette op på den manglende opfølgning af vedtagelsen fra F 10, og vi forventer naturligvis, at alle de 102 medlemmer af Folketinget, der stemte for vedtagelsen under F 10, vil være med i dette arbejde, så vi kan få indfriet intentionerne med forslaget, samtidig med at vi sikrer en helhedsorienteret indsats, der også omfatter forældrene, og som starter på det tidligst mulige tidspunkt.

Tom Behnke (FRI):

Frihed 2000 er også positiv over for lovforslaget og målet med lovforslaget.

Vi har i Frihed 2000 også den udgangsposition, at familien er samlingsstedet, familien er det bedste sted for et barn at vokse op, familien er det sted, hvor et barn føler størst trykthed, og at der i virkeligheden ikke er noget, der kan erstatte ens egentlige familie.

Men i nogle tilfælde oplever vi jo, at familien ikke er der, at barnets familie ikke er der, fordi forældrene måske har et misbrugsproblem, fordi barnet måske lever i en familie, der er præget af vold, omfattende kriminalitet eller lignende, hvor vi må sige, at af hensyn til barnet vil det være hensigtsmæssigt at finde en anden familie, hvor barnet kan få sin opvækst og dermed få en sådan opvækst, som vi kender fra det at vokse op i en familie.

Med andre ord bør familien selvfølgelig være udgangspunktet, og så langt, som det overhovedet er muligt, bør man sikre, at forældrene er i stand til at varetage deres rolle som forældre. Men i de tilfælde, hvor det ikke kan lade sig gøre, i de tilfælde, hvor familien så at sige ikke er til stede, vil det være bedre for barnet, at det får en anden familie at kunne vokse op i.

Det, vi jo desværre ser ofte, er det, man betegner som svingdørsbørn, børn, der bliver anbragt, får lov at komme hjem igen, bliver anbragt igen og får lov at komme hjem igen, osv. osv. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det er ikke hensigtsmæssigt for barnet at have en utryk opvækst, hvor det ikke ved, hvor det hører til, ikke ved, hvem det kan knytte sig til osv., og derfor skal man altså prøve så vidt muligt at undgå de sager.

I de oplagte sager ser vi med tilfredshed, at ministeren nu foreslår, at der skal man gribe ind på et langt tidligere tidspunkt og langt hurtigere. Når man kan se, at her er der ikke andre muligheder, end at man er nødt til at fjerne barnet, så er det vores opfattelse, at så bør man også gøre det så tidligt som muligt, således at